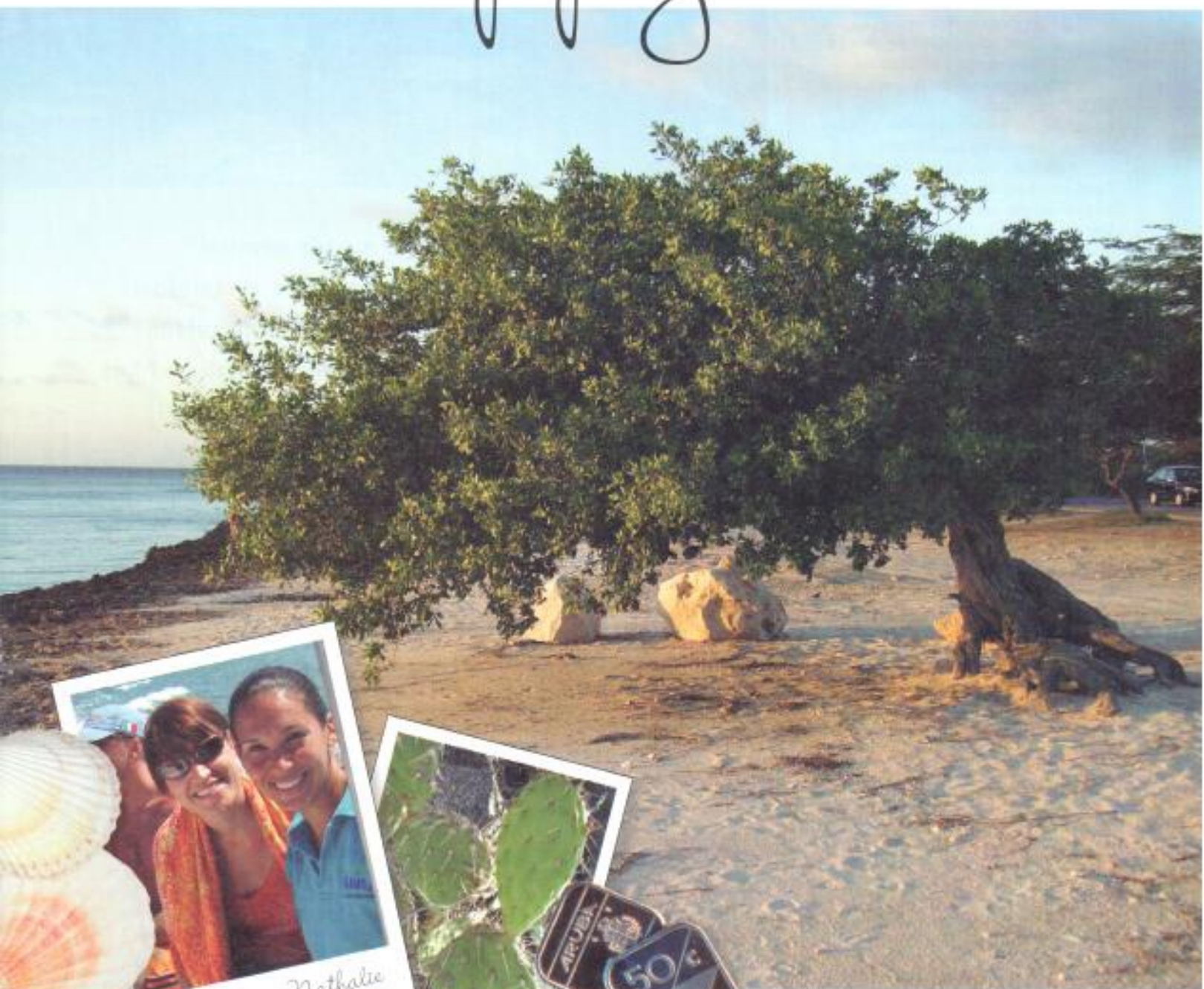

Aruba

one happy island

Stephanie en Nathalie

several groeien cactussen

Mango's

"Na twee dagen heb ik dit eilan

Aruba factfile

Ligging: in het zuiden van het Caribische gebied, op tien uur vliegen vanaf Amsterdam.

Aruba ligt Benedenwinds, dus buiten het orkaangebied.

Bevolking: er wonen ongeveer 96.000 mensen van veertig verschillende nationaliteiten, waaronder Nederlanders, Zuid- en Noord-Amerikanen, Europeanen, Aziaten en geboren Arubanen.

Voertaal: de officiële taal is Nederlands, de spreektaal Papiamentu. De meeste Arubanen spreken ook Engels en Spaans.

Tijdsverschil: in de zomer is het zes uur vroeger dan in Nederland, in de winter vijf uur.

Klimaat: het eiland heeft een droog klimaat. De gemiddelde jaartemperatuur is 27 graden. Er waait altijd een passaatwind.

Inenting: zijn niet nodig.

Flora en fauna: er groeien verschillende plantensoorten, waaronder veel cactussen. Ook wonen er ezels, geiten, vogels, hagedissen en zwemmen er in het water kleurrijke vissoorten.

Staatsvorm: Aruba heeft sinds 1 januari 1986 de status aparte en is daarmee een zelfstandig onderdeel van het Koninkrijk der Nederlanden. Het eiland maakt geen deel meer uit van de Nederlandse Antillen. Aruba heeft een door onze koningin benoemde gouverneur, een gekozen parlement en een ministerraad. Voor meer informatie kijk je op www.aruba.com.

"Je hoeft alleen maar bikinietjes mee te nemen!" roept Nathalie enthousiast tegen mij door de telefoon. Zij werkt bij het Arubaans verkeersbureau en zal mij het exotische Aruba laten zien. Volgens Nathalie schijnt de zon áltijd op 'haar' eiland... Dat lijkt me héérlijk!

Als ik vanuit het vliegtuig op weg naar Aruba over het grijsachtige wolkendek staar dat boven Nederland hangt, bekruipt mij ondanks mijn vakantiezin toch ook een beetje een angstig gevoel. Ik ben helemaal niet zo'n stoere wereldreiziger, sterker nog: ik heb nog nooit langer dan vier uur gevlogen en ben nog nooit in een ander werelddeel geweest dan Europa. En al horen de ABC-eilanden officieel bij ons kikkerlandje, het Caribische gebied ligt wél ver weg. Het is tien uur vliegen naar Aruba, over een paar uur ben ik duizenden kilometers van huis en haard.

En niet te vergeten van mijn vriendje, met wie ik pas een paar maanden samenwoon. Maar voordat een onrustig heimweegevoel de kop kan opsteken, pep ik mezelf op door een paar reclamefolders

door te bladeren van *one happy island*, zoals Aruba wordt genoemd. Sneeuwwitte zandstranden, een helderblauwe zee en stralend lachende toeristen schitteren me tegemoet. "Als het eiland er écht zo uitziet, móet mijn verblijf bijna wel fantastisch worden," fluister ik mezelf vastberaden toe.

Net als in de folder

En het ziet er zo uit... Het is maandagmiddag 14.00 uur Arubaanse tijd (zes uur vroeger dan in Nederland!) als ik bij mijn hotel aankom, *Amsterdam manor beach resort*. Ik weet dat bijna alle Arubanen naast hun eigen taal, het Papiamentu, Nederlands spreken, maar toch verbaas ik me erover tijdens het inchecken. Ik ben aan de andere kant van de wereld, maar kan me gewoon redden in mijn 'moerstaal'. Als ik een halfuurtje later op een luie stoel voor mijn hotelkamer zit, kan ik bijna niet kiezen welk water ik zal induiken. Voor mijn neus lijkt het ongerimpelde hotelzwembad naar me te lonken. Als ik opsta, kijk ik over een rustige autoweg naar de woestere, maar al even aantrekkelijke blauwe zee.

al in mijn hart gesloten"

En in mijn kamer heb ik een heuse jacuzzi, ook al zo verleidelijk om in te gaan liggen. Mijn jetlag ben ik razendsnel vergeten.

Een aangenaam windje

De volgende dag begint het avontuur écht. Nathalie laat me het eiland zien. Het is ongeveer zo groot als Texel, de oppervlakte is honderdtachtig vierkante kilometer. Terwijl we met open ramen én de airco aan in

Nathalies auto over de wegen scheuren, valt me op dat het hard waait. "Dat is hier altijd zo, ik zou je pet maar goed vasthouden," waarschuwt Nathalie me. Prettig hoor, want het is 34 graden en ik voel de zon branden op mijn huid; de wind zorgt voor aangename verkoeling.

In een rap tempo bezoeken Nathalie en ik alle toeristische trekpleisters. Van the Lighthouse, een vuurtoren, tot Alto vista chapel, een beroemd kerkje waarin voetballer Maradona is getrouwd. "Hij heeft er véél geld voor betaald, dat moet wel, want eigenlijk mogen niet-Arubanen hier helemaal niet trouwen..." vertelt Nathalie. De kerk is klein, maar met kleurrijke wandschilderingen van bijbelse taferelen. De weg er naartoe staat vol witte wegkruizen, zodat niemand op zoek naar het huis van God kan verdwalen.

Leieren bij het hotel

achtige, oude stenen waar de Arawak-Indianen vele jaren geleden tekeningen in hebben gekerfd. We bewandelen een loop- pad dat tussen de stenen door en langs verschillende beeltenissen in grotwanden voert. "Deze wandeling kun je ook goed maken met kinderen," zegt Nathalie. Ik heb zelf nog geen kinderen, maar kan me voorstellen dat deze 'stenen omgeving' leuk is voor kids, mits ze goede wandelschoenen aan hebben. Hetzelfde geldt voor The Ostrich farm, de struisvogel- boerderij die we aan het einde van de ochtend bezoeken. De Nederlandse manager Gerard vertelt enthousiast honderduit over 'zijn' pets. Struisvogels blijken de snelstgroeiende dieren op aarde te zijn, ze kunnen maar liefst tachtig jaar oud worden én als ze op hun hardst rennen, bereiken ze een snelheid van tachtig kilometer per uur.

je ook goed maken met kinderen," zegt Nathalie. Ik heb zelf nog geen kinderen, maar kan me voorstellen dat deze 'stenen omgeving' leuk is voor kids, mits ze goede wandelschoenen aan hebben. Hetzelfde geldt voor The Ostrich farm, de struisvogel- boerderij die we aan het einde van de ochtend bezoeken. De Nederlandse manager Gerard vertelt enthousiast honderduit over 'zijn' pets. Struisvogels blijken de snelstgroeiende dieren op aarde te zijn, ze kunnen maar liefst tachtig jaar oud worden én als ze op hun hardst rennen, bereiken ze een snelheid van tachtig kilometer per uur.

Onder water

Leuk om te weten, maar ik ben niet alleen geïntrigeerd door de struisvogels, ook door Gerard. Hij loopt in zijn korte broek en slippers over de farm alsof hij nooit anders heeft gedaan. Terwijl hij pas een paar maanden geleden het roer heeft omgegooid, zijn driedelige kostuums voor zijn Nederlandse baan heeft weggedaan en is geëmigreerd. "Wat kan Nederland mij nou bieden, Aruba is veel warmer en mooier!" zegt Gerard. >>

Struisvogels

Als we na een tijdje naar het altaar staren een massa toeristen horen aankomen in jeeps, gaan Nathalie en ik gauw weer weg. Op naar de volgende beziens- waardigheid: Ayo rock formations. Dit zijn reus-

Kakosnoten...

SNORKEL AREA

Onder water...

...later nog even snorkelen

Aan de ene kant geef ik hem gelijk, aan de andere kant valt mij op dat Aruba minder groen is dan ik had verwacht. Het regent hier bijna nooit, waardoor het landschap geelachtig is en op sommige plekken dor oogt. 's Middags bezoeken we Palm Island, een eiland waar een boot ons naartoe brengt en dat bij uitstek geschikt is om een dag met je gezin te vertoeven. Een grote, kleurrijke waterattractie vol onmogelijke glijbanen glanst me al tegemoet vanaf de boot, die veel weg heeft van een Nederlandse pont. Nathalie bereidt me voor: als ik wil, kan ik iets spannends gaan doen op dit eilandje. Met een speciale helm op kan ik zeven meter onder water een wandeling maken. De attractie heet Sea trek en is geschikt voor iedereen vanaf twaalf jaar. Eenmaal op het eiland heb ik voor ik het weet een duikpak aan en krijg ik de speciale helm

op, die mij onder water van zuurstof zal voorzien. Ik heb nog nooit gedoken. Dit wordt mijn eerste onderwaterervaring, die langer zal duren dan een tijdje mijn adem inhouden toen ik als kind afzwom voor mijn B-diploma... Maar het is leuk! Onder water ben ik gewichtloos, dus ik moet me tijdens het wandelen goed vasthouden aan een speciale leuning. In totaal loop ik een kwartier over de bodem van de zee. De tocht voert langs een heus vliegtuigwrak en een bus die de organisatoren van Sea trek hebben laten zinken. Tijdens de wandeling zwemmen prachtige gele vissen om me heen. Op een paar plekken maakt begeleider Wouter met een onderwatercamera foto's van mij; onder meer bij een tafeltje met een gevulde bloemenvaas erop, die speciaal voor dit doel is neergezet. Hoe toeristisch kan een attractie zijn? Maar ik moet toegeven: ik geniet én die foto's kan ik mooi aan het thuisfront laten zien, als bewijs dat ik écht zeven meter onder water ben geweest.

Na een heerlijk visgerecht kruip ik 's avonds meteen onder de wol in mijn door de airco verkoelde hotelkamer. 's Nachts heb ik sweet dreams over de vissen die op dit tropische eiland zo dichtbij je komen.

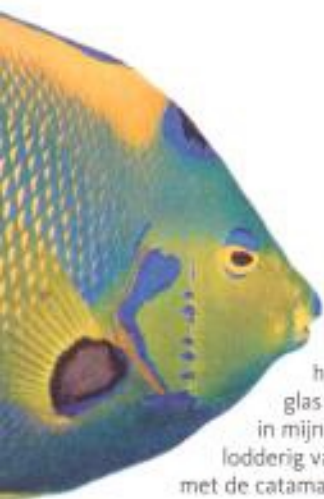
Echte amazone

De volgende ochtend smeer ik me goed in met zonnebrand, als voorbereiding op een actieve dag. Vandaag ga ik voor het eerst van mijn leven paardrijden. Vroeger was ik bang voor paarden, waardoor ik nog nooit op de rug van een mooie ros ben gekropen. "Trek in elk geval een broek aan in plaats van een rokje én bereid je voor op spierpijn," waarschuwden

twee collega's mij thuis al. Bij Rancho notarius krijg ik van één van de medewerkers, die veel weg heeft van een cowboy, de witte schimmel Sara toegewezen. "Ze is een van de rustigste paarden die we hebben," vertelt hij. Mijn eerste meters op Sara's rug voelen een beetje vreemd, maar al gauw raak ik gewend aan haar manier van lopen en vind ik het steeds leuker. Een halfuur later spoor ik haar zelfs aan om sneller te lopen. Twee uur lang rijd ik langs en over het strand; ik vind het een onvergetelijke ervaring om door de branding te rijden. Door het prachtige uitzicht op de zee voel ik me een echte amazone.

's Middags gaan we met een catamaran en een handjevol toeristen de zee op, om naar twee beroemde snorkelplekken te varen. Ook snorkelen heb ik nog nooit gedaan; het is een vakantie vol 'eerste keren'. Gewoonlijk ben ik op vakantie niet zo avontuurlijk ingesteld, dus het meedoen aan al deze activiteiten voelt als een overwinning op mezelf. Bij Boca catalina, de eerste snorkelplek, kom ik in het water tussen een hele school blauwe vissen terecht. Fantastisch, dit heb ik eerder hoogstens in films gezien. Bij de tweede plek, het Antilla sunken shipwreck, zwem ik langs het scheepswrak dat daar al jaren in zee ligt. Terug op de boot merk ik dat de wateractiviteiten me rozig hebben gemaakt. Met een handdoek om me

heen en een koud
glas *pineapplejuice*
in mijn hand geniet ik
loderig van de terugtocht
met de catamaran.

In mijn hart

Nog maar twee nachtjes slapen in mijn fijne, grote hotelbed (alleen op reis zijn heeft ook zo z'n voordelen), overmorgen vlieg ik alweer naar huis. Ik heb gemengde gevoelens: ik hou van thuis zijn, maar na twee fantastische dagen heb ik Aruba ook al een beetje in mijn hart gesloten. Dat gevoel wordt de volgende dag alleen maar sterker.

's Ochtends rijden Nathalie en ik door het Arikok national park, waar ze mij van alles vertelt over Aruba's flora en fauna. Overal groeien cactussen en we bezoeken oude grotten; leuk detail vind ik dat in een van de grotten een stukje van de film *Pirates of the Caribbean* is opgenomen. Ik krijg ook te horen dat Aruba lijdt onder een plaag van boa constrictors; gevaarlijke slangen. Er worden er veel teveel geboren en als je er als eilandbewoner een signaleert, moet je meteen de rangers bellen, die hem eigenhandig voor je uit de weg ruimen. Ook wilde honden zijn een groot probleem. Daarvan zwerven er steeds meer rond en kippen en zelfs schapen zijn niet veilig voor deze beesten, die worden met huid en haar door hen verslonden. Deze omgeving is dus niet alleen maar sprookjesachtig mooi en onschuldig... Maar dat vergeet ik al snel weer als we het privé-eiland bezoeken dat bij

ARUBA

het *Renaissance hotel* hoort. Ik weet niet wat ik zie. Niet dat ik er ooit ben geweest, maar ik dacht dat Hawaï en de Bahama's er zo uitzagen. Hier zijn de stranden nóg witter dan wit en tussen de hangmatten lopen flamingo's en leguanen rond. De grootste zorg van een mens lijkt in dit paradijs te zijn dat je moet uitkijken dat er geen kokosnoot op je hoofd valt (je weet het maar nooit, Nathalie vertelt dat een man een keer is doodgegaan aan de gevolgen van zo'n klap).

Happy island

De volgende ochtend moet ik helaas afscheid nemen van Nathalie. Haar motto is: als je iets doet, moet je het goed doen. Geweldig Arubaans, en ze heeft zich eraan gehouden: ze heeft me alle hoeken en gaten van het eiland laten zien. Op weg naar het vliegveld wordt mijn tropische stemming even wreed verstoord: ik krijg te horen dat ik minstens vierentwintig uur vertraging heb, in verband met een kapot toestel. Ik baal, maar zet me er snel overheen en besluit gewoon te genieten van *another day in paradise*. Wat ik op dat moment nog niet weet, is dat mijn medepassagiers en ik over de terugreis mét wachttijd op het vliegveld en een tussenstop op Curaçao in totaal zestien uur zullen doen. Ik leg me erbij neer en staar dromerig uit het raampje.

Ik wil Aruba graag ooit aan mijn vriend laten zien. Een romantischer plek dan *one happy island* heb ik namelijk nog niet bezocht... <<

Tekst en foto's: Stephanie Kuars. Met medewerking van: Buro Sir, Anubaans werkeirburewa.